

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Aleny Krýové v právní věci žalobce: **H. V. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 12. 2011, č. j. MV-95563-7/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedené rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5.5.2011, č.j. OAM-1347-22/ZR-2011, jímž mu byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 v návaznosti na § 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, neboť bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je výrazem libovůle žalovaného.

Namítal závažné procesní pochybení správního orgánu prvního stupně, který oznámením ze dne 16.3.2011 rozšířil důvody správního řízení. Konkrétně tento postup popsal tak, že: „řízení bylo z jakéhosi nedefinovaného důvodu zahájeno, dále rozšířeno o shora uvedený důvod, přičemž onen původní důvod již není patrný a reálně neexistuje.“ V tomto

jednání správního orgánu prvního stupně spatřoval výraz libovůle, neboť jím nešlo o rozšíření důvodů, nýbrž o stanovení jediného důvodu, a to více než rok od zahájení řízení.

Nesouhlasil ani s právním posouzením věci, neboť v době rozhodování správních orgánů disponoval dokladem o zajištění ubytování. Zdůraznil, že skutečná adresa pobytu nemusí korespondovat s dokladem o zajištění ubytování. Pouze skutečné místo pobytu cizince podléhá režimu povinnosti jej cizinecké policii ohlásit. Byť by se i dopustil porušení své dílčí povinnosti a nenahlásil skutečné místo pobytu příslušnému orgánu, není toto porušení natolik závažné, aby bez dalšího umožňovalo zrušit jeho povolení k dlouhodobému pobytu v ČR.

Správním orgánům vytýkal, že nedostatečně zjistily dopad žalobou napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Pouze stroze vypočetly jednotlivá zákonná ustanovení a mezinárodní smlouvy, aniž by konkrétním způsobem uvedly, jaký mají vliv na žalobce.

Namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje správní úvaha o jeho přiměřenosti ve vztahu k žalobci.

Vzhledem k výše uvedenému namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a jeho rozpor se zásadou tzv. materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě, s poukazem na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, odmítl veškeré žalobní námitky. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami ČR, které je zapotřebí vykládat a aplikovat vždy v kontextu s ústavními zákony. Zdůraznil, že zájem společnosti vždy převažuje nad zájmy jednotlivce.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na žalobu. Žalovaný se z účasti na ústním jednání písemně dne 19.4.2016 omluvil.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Z potvrzení o zajištění ubytování ze dne 13.1.2010, doručené žalobcem správnímu orgánu prvního stupně, vyplývá, že J. V. potvrdil, že poskytuje ubytování na území ČR žalobci na adrese Praha 4 – Kunratice, Sobolákova 228/19, a to od 1.12.2009 na dobu neurčitou.

Z protokolu o výpovědi svědka ze dne 7.4.2010 č.j. CPPH-027381/CI-2010-60 vyplývá, že J. V. je vlastníkem nemovitosti na adrese Sobolákova 228/19, Praha 4. Potvrdil, že občan vietnamské národnosti jej požádal o předběžné odsouhlasení možnosti ubytovat v jeho nemovitosti občany vietnamské národnosti. Pro tento účel mu podepsal asi 60 papírů a podpis nechal úředně ověřit. Zdůraznil, že žádná nájemní smlouva však mezi ním a jakýmkoli občanem vietnamské národnosti nebyla uzavřena a ani žádný z cizích státních příslušníků v jeho domě nebydlí.

Dne 11.5.2010 bylo žalobci zasláno oznámení o zahájení správního řízení. Jako důvod zahájení řízení bylo uvedeno, že z protokolu o výpovědi svědka sepsaného dne 7.4.2010 vyplynulo, že žalobce přestal splňovat podmínku zajištění ubytování pro povolení dlouhodobého pobytu na území ČR, neboť na jím doložené adrese nemohl bydlet.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného se žalobcem dne 11.5.2010 vyplývá, že žalobce bydlí v Rakovníku, a to od konce ledna 2010, ale přesnou adresu si nepamatoval. Uvedl, že předtím bydlel někde u Brandýsa nad Labem a poté na adrese Praha 4, Šatalská 987/2a. Potvrdil, že na adrese Praha 4, Sobolákova 228 nebyl ubytován. Taktéž potvrdil, že si je vědom toho, že musí nahlásit změnu adresy do 30 dnů podle zákona o pobytu cizinců. Vysvětlil, že kamarádi mu slíbili, že to zařídí, avšak nestalo se tak.

Z dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 5.2.2010 vystaveného pro žalobce vyplývá, že M. L. potvrdil žalobci, že mu poskytne ubytování na území ČR na adrese Čimelická 957/1, Praha 4, a to od 1.3.2010 bez omezení. Doklad není úředně ověřenou fotokopíí.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 27.5.2010 vyplývá, že žalobce nyní bydlí v Rakovníku na adrese Na Sekyře 1472. K dokladu o zajištění ubytování ze dne 5.2.2010 uvedl, že jej sehnal v objektu SAPA Praha 4 – Libuš tak, že zavolal panu C., aby mu vrátil peníze, které mu dříve dal za neplatné ubytování. Pan C. mu sice žádné peníze nevrátil, ale slíbil mu jiné ubytování právě na adrese Praha 4, Čimelická 957/1. Potvrzení si nechal ověřit, neboť originál si pan C. vzal zpět.

Z obálky zasílané správním orgánem prvního stupně žalobci na adresu Na Sekyře 1472, Rakovník ze dne 8.6.2010 vyplývá, že se zásilka vrátila správnímu orgánu prvního stupně zpět dne 14.8.2010 s poznámkou, že žalobce je na uvedené adrese neznámý.

Správní orgán již dne 2.6.2010 ve věci rozhodl. Rozhodnutí bylo k odvolání žalobce dne 15.11.2010 žalovaným zrušeno a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení.

Z oznámení o rozšíření důvodů správního řízení ze dne 16.3.2011 č.j. OAM-1347-16/ZR-2011 vyplývá, že správní orgán prvního stupně dle § 165 písm. r) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozšířil důvod správního řízení zahájeného se žalobcem ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to podmínku zajištěného ubytování po dobu povoleného pobytu na území ČR. Zároveň byl žalobce poučen o svých procesních právech v řízení, mimo jiné o právu vyjádřit se k podání a doložit důkazy.

Správní orgán prvního stupně dne 5.5.2011 rozhodl o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu pro žalobce dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu dle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění bylo uvedeno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR od 8.1.2010 do 7.1.2012. K žádosti o dlouhodobý pobyt žalobce doložil doklad o zajištění ubytování na adrese Praha 4, Sobolákova 228/19, a to od 1.12.2009 na dobu neurčitou. Z protokolu o výpovědi svědka ze dne 7.4.2010 však bylo zjištěno, že žalobce zde ubytován

nebyl. Proto správní orgán prvního stupně dovodil neplatnost žalobcem předloženého dokladu o zajištění ubytování. Přestože žalobce do protokolu uvedl, že před vánočními bydlel na adrese Šátalská 987/2a, Praha 4, tuto skutečnost nikterak neprokázal. Následně také uvedl, že od konce ledna 2010 bydlí v Rakovníku, přičemž doklad potvrzující tuto skutečnost v řízení nepředložil. Navíc se správnímu orgánu prvního stupně vrátila zásilka z této adresy zpět jako nedoručená. Žalobce v řízení předložil doklad o zajištění ubytování na adrese Praha 4, Čimelická 957/1 od 1.3.2010 na neurčito od M. L. Jedná se však o úředně neověřenou fotokopii, tedy o neplatný doklad, přičemž žalobce uvedl, že originál listiny musel vrátit zpět panu C. z tržnice Sapa. Správní orgán prvního stupně z tohoto jednání žalobce dovodil, že žalobce v řízení opět úmyslně doložil doklad obsahující údaje, které neodpovídají skutečnosti. Žalobcem doložené doklady o ubytování jak na adrese v Praze 4, Čimelická, tak na adrese v Praze 4, ulice Sobolova totiž obsahují údaje, které neodpovídají skutečnosti, tj. žalobce na těchto adresách nebyl ani ubytován, ani tam nebydlel. Žalobce si vždy doklady o ubytování obstaral v areálu tržnice Sapa od cizího člověka. Správní orgán prvního stupně nesouhlasil s názorem žalobce, že skutečná adresa pobytu nemusí korespondovat s dokladem o zajištěném ubytování. Uvedl, že je proti smyslu ohlašovací povinnosti dokládat úřadům doklady o zajištěném ubytování na adresách, na nichž se dotýčný cizinec ve skutečnosti ani nenacházel, neboť poté by nemohla řádně fungovat komunikace mezi úřady a cizinci. Poukázal na § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že cizinec je povinen uvádět v řízení podle zákona o pobytu cizinců pravdivé a úplně veškeré požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Rovněž konstatoval nesplnění povinnosti žalobce dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne, kdy nastala. Zdůraznil, že dosud nebylo ubytování žalobce v řízení doloženo, čímž žalobce naplnil podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu na území ČR. V rámci tohoto posouzení přihlédl i k dvojnásobnému nesplnění podmínky dle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. doložení dvou dokladů o zajištění ubytování na adresách, kde žalobce nikdy nepobýval. Rovněž poukázal na žalobcem nahlášenou nesprávnou adresu pro doručování v Rakovníku, když své ubytování na této adrese v řízení neprokázal, ale navíc se zásilka adresovaná žalobci na tuto adresu vrátila zpět s poznámkou, že žalobce je na této adrese neznámý. Dále posuzoval dopad rozhodnutí ve věci do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval, že žalobce je ženatý a má dvě děti. Manželka i s dětmi žije ve Vietnamské socialistické republice. Zároveň nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce měl na území ČR osoby jemu blízké či rodinu. Tudíž zde nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by rozhodnutí bylo pro žalobce nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 23.6.2011, doplněné dne 4.7.2011), rozhodl správní orgán druhého stupně žalobou napadeným rozhodnutím, v němž zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že v současné době disponuje dokladem o zajištěném ubytování. Přestože žalobce uvedl, že od ledna 2010 bydlí v Rakovníku, tak se zde k pobytu nepřihlásil a ani v řízení nepředložil doklad o zajištěném ubytování. Navíc když se správní orgán prvního stupně pokusil na tuto adresu žalobci zaslat zásilku, tato se vrátila zpět s poznámkou, že žalobce je na uvedené adrese neznámý. Dále přihlédl k tomu, že potvrzení o zajištěném ubytování na adrese Praha 4, Sobolákova 228, žalobcem doložené k jeho žádosti o pobyt, bylo platné pouze do 7.4.2010, neboť majitel nemovitosti požádal písemně o odhlášení a uvedl, že na této adrese žalobce nikdy nebydlel. Druhé, žalobcem předložené potvrzení o ubytování na adrese Praha 4, Čimelická 957/10, bylo do spisu doloženo pouze jako neověřená kopie a ani na této adrese se žalobce podle svého prohlášení nezdržoval. Proto žalovaný

dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat podmínku zajištěného ubytování po dobu pobytu na území ČR, neboť bylo zjištěno, že se na hlášené adrese místa pobytu nezdržuje a ani se zde nezdržoval, což sám potvrdil do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. S námitkou žalobce, že nelze libovolně během řízení měnit důvody jeho zahájení se neztotožnil. Uvedl, že žádný důvod správního řízení nebyl měněn, nýbrž byl specifikován na podkladě rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15.11.2010, proto při novém projednání věci bylo v oznámení o rozšíření důvodu správního řízení pouze doplněno konkrétní paragrafové znění o podmínku zajištěného ubytování po dobu pobytu na území ČR. Nesouhlasil ani s odvolací námitkou nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval, že stav, v němž se žalobce ocitl, si přivodil svým vlastním jednáním, proto musel předvídat vnik pro něj nepříznivých následků. Odkázal na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že správní orgán do výkonu práva respektování soukromého a rodinného života může zasahovat, když je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojů a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Mezinárodní závazky dle čl. 8 Úmluvy jsou v Českém vnitrostátním právu promítnuty právě v zákoně o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života se posuzuje podle toho, zda takovým rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žalovaný konstatoval, že žádné z práv obsažených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, když takovéto právo je dáno pouze občanům ČR. Taktéž neexistuje ustavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, když je věci suverénního státu za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. III ÚS 260/04 a ze dne 12.7.2005, č.j. I ÚS 38/4.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jeho vydání předcházela, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

Žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, neboť v řízení doložil doklad o zajištění ubytování s tím, že skutečná adresa pobytu nemusí korespondovat s dokladem o zajištění ubytování

Pro posouzení dané věci je rozhodné zjištění, zdali žalobce splnil, či nesplnil zákonné požadavky dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nutnou podmínkou pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů je zákonem stanovená povinnost předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území ČR. Za doklad, kterým cizinec prokazuje zajištění ubytování, se považuje např. čestné prohlášení vlastníka o zajištění ubytování cizince,

ověřená kopie nájemní smlouvy, ověřená kopie podnájemní smlouvy, ověřená kopie dokladu vydaného státním orgánem ČR nebo fyzickou osobou s trvalým pobytem v ČR nebo právnickou osobou se sídlem v ČR o zajištění ubytování cizince po dobu jeho studia, originál potvrzení, ze kterého je patrné, že ubytovací zařízení zajistí ubytování cizince s uvedením doby poskytnutí ubytování [srov. A. zákon o pobytu cizinců na území ČR a související předpisy (s výkladem). První vydání. Praha: EURO UNION, 2003, s. 62-63] (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2013, č.j. 9 As 153/2012-77).

Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že žalobce se ani na adresách, které správnímu orgánu udával jako adresy svého skutečného pobytu, nezdržoval. První, žalobcem nahlášená adresa v Praze 4, Sobolákova 228, jím byla doložena potvrzením o ubytování ze dne 13.1.2010. Správnost této adresy však byla vyvrácena jak žalobcem, tak vlastníkem dotčené nemovitosti, což vyplývá z protokolu o výpovědi svědka ze dne 7.4.2010 a z protokolu o vyjádření účastníka ze dne 11.5.2010. Ve druhém případě jím nahlášené doručovací adresy Na Sekyře 1472, Rakovník, nebylo možné na ni žalobci doručit, neboť se správnímu orgánu prvního stupně zásilka vrátila zpět s poznámkou, že žalobce je na ní neznámý. Ve třetím případě jím uvedené adresy Praha 4, Čimelická 957/10, kterou správnímu orgánu uvedl na potvrzení o ubytování ze dne 5.2.2010, žalobce sám uvedl, že doklad si okopíroval a jeho originál musel vrátit panu C., který mu jej obstaral za předchozí nesprávné potvrzení. Správní orgány správně tuto listinu vyhodnotily jako neplatnou, neboť kopie potvrzení nebyla předložena úředně ověřená. Jinou adresu, byť by jí neměl žalobce řádně nahlášenu, správním orgánům ani nesdělil. Ze spisové dokumentace tedy nevyplývá, že by žalobce ve správním řízení věrohodným způsobem doložil potvrzení o zajištění ubytování a ani, že by správním orgánům sdělil adresu svého skutečného pobytu, a to ani v odvolacím řízení. Soud se tak ztotožnil ze závěrem správních orgánů, že žalobcem předložená potvrzení o zajištění ubytování ze dne 13.1.2010 a ze dne 5.2.2010 nebyly řádnými doklady ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož jejich obsah odporoval skutečnosti. Když ani jedním z výše uvedených potvrzení nebylo prokázáno, že by byla vystavena osobou, která skutečně měla ubytování žalobci poskytnout. Ani žalobcem tvrzená dobrá víra spočívající ve spolehnutí se na své přátele jej v tomto případě neomlouvá a nemůže jej vinit z pochybení. Žalobce byl povinen v daném řízení tvrdit a prokázat splnění povinnosti dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Důsledky neunesení těchto břemen jdou k jeho tíži. Přičemž to byl právě žalobce, který ve správním řízení doložil správním orgánům k žádosti doklady, které neodpovídaly pravdě, čehož si byl i sám vědom.

Soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečně zjištěného dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života.

Soud v této souvislosti poukazuje na bohatou a ustálenou judikaturu správních soudů, například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2013 č.j.: 1 As 17/2013-50, v němž bylo konstatováno následující: „*Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení*

pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Výklad a aplikace pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ by proto měly být v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné. Požadavek na řádný soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k čl. 8 Úmluvy vyjádřil také ESLP např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2011, Alim proti Rusku, stížnost č. 39417/07.“

Z výše uvedeného je patrné, že důvody pro posouzení zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce jsou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vypočteny demonstrativním způsobem. Správní orgány ve svých rozhodnutích popsaly okolnosti, pro které nepovažovaly žalobou napadené rozhodnutí za nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Jelikož sám žalobce netvrdil žádné rozhodné skutečnosti o svých vazbách k ČR atp., vyšly z údajů, které měly k dispozici, a to že jeho manželka a děti žijí ve Vietnamu. Soud má za to, že již zjištění správních orgánů o existenci rodinných vztahů mezi žalobcem a jeho nejbližší rodinnou, která nadále žila v domovské zemi žalobce, má dostatečnou výpovědní hodnotu, svědčící o tom, že žalobou napadené rozhodnutí nebude mít pro žalobce žádný negativní dopad do jeho rodinného a osobního života. Správní orgány správně shledaly, že žalobou napadeným rozhodnutím nedejde k žádným dopadům, natož pak k nepřiměřeným, do žalobcova soukromého a rodinného života. Správní orgány tak vyšly z konkrétních skutkových okolností, analyzovaly dopady svých rozhodnutí na rodinný život žalobce a právem dospěly k závěru, že rodinný život žalobce nemůže být jejich postupem nepřiměřeně dotčen, neboť žalobce nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území České republiky, přičemž je plně v kompetenci suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizince na svém území a v případě žalobce ochrana veřejného zájmu převažuje nad ochranou jeho zájmů soukromých. Soud podotýká, že žalobce ani v žalobou uplatněné námitce netvrdil žádné konkrétní zásahy, které by mu měly být žalobou napadeným rozhodnutím způsobeny. Soud tak dospěl k názoru, že správní orgány uvedená kritéria

náležitě zvažovaly a vypořádaly se s nimi i v odůvodnění svých rozhodnutí a žalobou uplatněná námitka byla ryze účelová.

Další žalobcem uplatněná procesní námitka ohledně pochybení správního orgánu prvního stupně, který měl oznámením ze dne 16.3.2011 rozšířit důvody správního řízení, byla formulována vnitřně rozporným způsobem, neboť současně uvedl, že jím nešlo o rozšíření důvodů, nýbrž o stanovení jediného důvodu. Soud vyšel ze správního spisu a porovnal obsah oznámení o zahájení správního řízení dne 11.5.2010 s oznámením o rozšíření důvodů správního řízení ze dne 16.3.2011. Soud posoudil oba úkony jako obsahově totožné, neboť jimi bylo žalobci shodně sděleno, že je proti němu vedeno řízení, protože přestal splňovat podmínku zajištění ubytování pro povolení dlouhodobého pobytu na území ČR tím, že na jím doložené adrese nemohl bydlet. Oznámením o rozšíření důvodů správního řízení ze dne 16.3.2011 správní orgán prvního stupně pouze doplnil výše uvedené o konkrétní odkazy na zákonná ustanovení § 165 písm. r) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a taktéž formulačně upřesnil, že cizinec přestal splňovat podmínku zajištěného ubytování po dobu povoleného pobytu na území ČR. Tedy předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, že žalobci muselo být zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, čímž mu bylo od počátku řízení zaručeno jeho právo účinně se hájit. Soud odkazuje na rozsudek ze dne 31.3.2010 č.j. 1 Afs 58/2009 – 541, který se v prvních dvou právních větech k dané problematice vyjádřil takto: „*I. Předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. II. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.*“

Soud tak neshledává ve výše uvedeném procesním postupu správního orgánu prvního stupně žádné projevy libovůle či jiných nezákonností, pouze snahu vyprecizovat své procesní úkony vůči žalobci tak, aby mu byly zcela jasné a srozumitelné. Rozhodně oznámením o rozšíření důvodů správního řízení ze dne 16.3.2011 nedošlo k žádnému zásadnímu rozšíření či změně předmětu řízení. Každý procesní úkon je však třeba posuzovat podle jeho obsahu. Navíc žalobci na základě oznámení nebyla způsobena žádná procesní újma, neboť s ním byl řádně seznámen a byla mu dána možnost se k němu vyjádřit.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu